

Удружење
судија и тужилаца
Србије

УДРУЖЕЊЕ СУДИЈА И ТУЖИЛАЦА СРБИЈЕ

Предлог Радној групи за израду радне верзије Закона о изменама и допунама Закона о судијама

Полазећи од начела материјалне самосталности¹, уставом зајемчених права на рад, правичну накнаду за рад и плаћени годишњи одмор, те забране дискриминације по било ком основу, Удружење судија и тужилаца Србије (у даљем тексту предлога - УСТ), које се залаже за очување и јачање независности и самосталности правосудних професија, налази за сходно да у светлу предложених амандмана на Устав Републике Србије² који се тичу питања независности судова и судија, укаже Радној групи за израду радне верзије Закона о изменама и допунама Закона о судијама (у даљем тексту предлога – Радна група), на поједине пропусте и недостатке актуелног прописа који регулише положај судија – Закона о судијама, као и да предложи решења која би ишла у сусрет дугорочног и свеобухватног уређења ове материје, без остављања простора за различита тумачења. Такође, УСТ напомиње да је већ позвало и да ће и даље позивати Високи савет судства да врши стални надзор над применом наведеног начела, а све у циљу заштите и јачања самосталности и независности судија.

Анализирајући наведене одредбе нацрта амандмана у светлу примене релевантних одредби важећег Устава Републике Србије из 2006. године³, Националне стратегије и Акционог плана за Поглавље 23, те осталих докумената и решења који се односе на преговарачки процес о приступању Европској Унији, као и извештаја и мишљења Венецијанске комисије, а који се односе на судство, произилази да у погледу одређених питања нису исцрпљене све могућности које би у већем обиму употпуниле стандарде за судство. Једно од њих је управо питање материјалне самосталности судија, као једне од гаранција независности судова и судија, које важећим Законом о судијама не регулише у потпуности питања везана за ову гаранцију.

Пратећи наведене стандарде и концепте, на темељима успостављеним важећим позитивним прописима, УСТ сматра да је потребно предузети мере у циљу прилагођавања и постизања ових стандарда, а којим би се на адекватан начин испратиле реформске активности и заокружио започет процес уставних промена из сфере правосуђа.

---

¹ Начело материјалне самосталности - усвојено на VII конгресу Уједињених нација за спречавање злочина и поступање према преступницима, одржаног у Милану од 26. августа до 6. септембра 1985.године и потврђеног од стране Генералне скупштине у њеним резолуцијама бр. 40/32 од 29. новембра 1985.године и бр. 40/146 од 13. децембра 1985.године, које начело је овим актима прокламовано као међународни стандард.

² Четврта ревидирана верзија нацрта уставних амандмана, која је усаглашена са препорукама Венецијанске комисије.

³ „Сл. гласник РС“, бр.98/2006

Наиме, одредбом члана 4. Закона о судијама⁴ јасно је прописано да судија има право на плату у складу са достојанством судијске функције и његовом одговорношћу (став 1.), те да плата судије значи гаранцију његове независности и сигурности његове породице (став 2.), док је чланом 11. истог Закона прописано да судија остварује права из радног односа у складу са прописима који уређују права из радног односа изабраних лица, ако овим Законом није друкчије одређено.

Устав Републике Србије⁵ у члану 60. између осталог јемчи право на рад, поштовање достојанства личности на раду, безбедне и здраве услове рада, ограничено радно време, дневни и недељни одмор, правичну накнаду за рад, те плаћени годишњи одмор, а којих се права нико не може одрећи.

Чланом 7. ратификоване Конвенције о плаћеном годишњем одмору број 132⁶, регулисано је да свако лице које користи одмор предвиђен овом конвенцијом прима, за време целог одмора, најмање своју нормалну или просечну плату (рачунајући ту и одговарајућу новчану вредност сваког дела примања у природи која не представља стално давање, без обзира на то да ли је дотично лице на одмору или не), обрачунату на начин који одреде, надлежне власти или одговарајући органи у земљи (тачка 1.), при чему се износи који му припадају сходно тачки 1. овог члана исплаћују заинтересованом лицу пре одмора, уколико друкчије није предвиђено споразумом који важи за њега и за послодавца.

УСТ подсећа и на одредбу члана 21. Устава Републике Србије којом је прописана забрана дискриминације, непосредне или посредне, по било ком основу, као и на одредбу члана 16. Закона о забрани дискриминације⁷ којом је нормирано да је забрањена дискриминација у области рада, а да заштиту од дискриминације између осталих ужива и лице које обавља јавну функцију, као и свако друго лице које по било ком основу учествује у раду.

Предмет регулисања важећег Закона о раду⁸ су права, обавезе и одговорности из радног односа, односно по основу рада који су уређени у складу са ратификованим међународним конвенцијама (члан 1.), а одредбе овог закона примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено, с тим да се за државне службенике као посебну категорију запослених, будући да раде у државним органима и радом обављају послове који су у функцији вршења државне власти, по посебном поступку и на посебан начин, примењује посебан закон – Закон о државним службеницима⁹, док је питање плата, накнада и других примања државних службеника и намештеника регулисано Законом о платама државних службеника и намештеника¹⁰. Наведеним законом, који се на државне службенике примењује као *lex specialis* у односу на основни радноправни пропис, прописано је у одредби члана 32., којом је регулисано право државних службеника на накнаду плате, да док користи годишњи одмор и плаћено одсуство које му је одобрено према општим прописима о раду или посебним колективним уговором за државне органе, државни службеник има право на накнаду плате која се обрачунава и исплаћује у истом износу као да је радио (став 1.), а што је предвиђено и у случају ако није

⁴ „Сл. гласник РС“, број 116/08 са новелама до 47/17

⁵ „Сл. гласник РС“, број 98/2006

⁶ Конвенција МОП о плаћеном годишњем одмору број 132 - усвојена 23. јуна 1970. године од стране Генералне конференције Међународне организације рада, сазване од стране Административног савета Међународног бироа рада у Женеви.

⁷ „Сл. гласник РС“, број 22/2009

⁸ „Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, и 75/14

⁹ „Сл. гласник РС“, број 79/05 са новелама до 95/18

¹⁰ „Сл. гласник РС“, број 62/06 са новелама до 95/18

радио на дан празника који није радни дан или ако се одазвао на војну вежбу или на позив државног органа (став 2.). Дакле, овај закон посебно уређује и све случајеве у којима државни службеник има право на накнаду плате, као и висину накнаде док користи годишњи одмор и плаћено одсуство које му је одобрено према општим прописима о раду и посебном колективном уговору за државне органе, а која се конкретно за ову категорију запослених обрачунава и исплаћује у истом износу као да је радио. Наведено питање је било и предмет колективног преговарања Владе РС и репрезентативних синдиката основаних на територији РС – Синдиката управе Србије, Синдиката запослених у правосудним органима РС и Синдиката организација правосудних органа Србије, те који су као учесници у овом преговарању закључили Посебан колективни уговор за државне органе¹¹, а које је чланом 32. регулисано на идентичан начин као Законом о платама државних службеника и намештеника.

Наведени принцип и начин обрачуна накнаде у време коришћења годишњег одмора – „као да је радио“, примењује се и код запослених у Министарству унутрашњих послова, јер је одредбом члана 194. Закона о полицији¹² прописано да полицијски службеник има право на накнаду плате у случају коришћења годишњег одмора, плаћеног одсуства, нераспоређености, привремене удаљености са рада, одсуствовања с рада, на дан државног и верског празника, који је нерадни дан, као и у случају војне вежбе и одазивања на позив војних и других државних органа, која се обрачунава и исплаћује у истом износу као да је радио. Ово питање је посебно регулисано и Законом о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије¹³, којим се уређује право на награду, накнаду, трошкове за вршење посланичке дужности и остала примања народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, а којим је у члану 23. прописано да народном посланику на сталном раду у Скупштини који одсуствује са рада због коришћења годишњег одмора, одазивања на позив војних и других органа, или је на плаћеном одсуству, исплаћује се накнада у висини плате.

Са напред изнетог, произилази да су поједине категорије запослених, због природе својих послова сврстани у сферу примене посебних закона, будући да раде у државним органима и рад обављају пословима који су у функцији вршења државне власти, по посебном поступку и на посебан начин (попут наведених државних службеника и намештеника, полицијских службеника и народних посланика). Исто тако, посебним законима је регулисан и положај изабраних и постављених лица у државним органима, али су конкретно у Закону о судијама изостављене неке одредбе које се тичу материјалног положаја ових носилаца правосудних функција, а које би нужно морале бити регулисане управо овим Законом. Наиме, изостављене су одредбе које регулишу право на накнаду плате за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадан дан, годишњег одмора, плаћеног одсуства, војне вежбе и одазивање на позив државног органа, услед ког изостанка се у случају ових изабраних лица и у погледу наведеног права сходно примењује општи радноправни пропис – Закон о раду, чијој сходној примени нема места, будући да на то Закон о судијама не упућује. Закона о раду се примењују на лица која су у статусу запослених и који раде на територији Републике Србије, код домаћег или страног правног, односно физичког лица (послодавца), као и на запослене који су упућени на рад у иностранство од стране послодавца, затим на запослене код послодаваца у области саобраћаја, као и на запослене стране држављане и лица без држављанства, па како судије, али и остали носиоци правосудних функција, не спадају у категорију запослених већ изабраних лица, то онда нема места ни примени овог Закона, а ово имајући у виду управо одредбе Закона о судијама, које у члану 11. прописују да судија оставарује права из радног односа у складу са прописима који уређују права

¹¹ „Сл. гласник РС“, број 38 од 31.05.2019. године

¹² „Сл. гласник РС“, број 6/16, 24/18 и 87/18

¹³ „Сл. гласник РС“, број 7/91 са новелама до 34/01

из радног односа изабраних лица, а такав пропис није донет по престанку важења Закона о радним односима у државним органима, који се раније сходно члану 1. став 2. истог Закона примењивао и на изабрана лица и који им је у члану 37. став 3. било прописано да се плата прима и за време коришћења годишњег одмора и за дане државних празника за које је законом прописано да се не ради. Наиме, овај Закон је престао да важи даном ступање на снагу Закона о државним службеницима и који се даље није примењивао и на изабрана лица, будући да је чланом 2. став 2. истог јасно прописано да државни службеници нису народни посланици, председник Републике, судије Уставног суда, судије, јавни тужиоци, заменици јавних тужилаца и друга лица која на функцију бира Народна скупштина или поставља Влада и лица која према последњим прописима имају положај функционера, па се тако на ова лица не примењује ни Закон о платама државних службеника и намештеника, будући да су и у овом Закону изостале одредбе о сходној примени и на изабрана лица, а како је то раније било прописано Законом о радним односима у државним органима¹⁴. Анализирајући предње наведене одредбе, јасно произилази да у погледу права и материјалног положаја судија и других носиоца правосудних функција нема места сходној примени општег радноправног прописа, па би наведено питање права на накнаду плате у случају носилаца правосудних функција, као изабраних лица који обављају послове у функцији вршења власти – судске власти, као једне од три грана власти, по посебном поступку и на посебан начин, морало бити регулисано посебним законом, као *lex specialis* у односу на основни радноправни пропис, а у случају судија је то управо Закон о судијама.

Занимљиво је да се у погледу права на плаћено одсуство, неплаћено одсуство, солидарну помоћ, јубиларну награду, новогодишњи поклон, минули рад и дужину трајања годишњег одмора, наведени Посебан колективни уговор за државне органе по члану 2. став 3. примењује и за изабрана, именована и постављена лица у државним органима који немају положај државног службеника или намештеника, дакле и за изабране судије у судовима Републике Србије, иако исти нису на било који начин учествовали у преговарању, нити закључењу таквог једног уговора, што је својеврсни раритет у доношењу и примени прописа. Будући да се поједине одредбе овог колективног уговора односе и на судије, то управо указује да одређени сегменти који се тичу положаја судија, као и њихових права која су у вези са радом, нису регулисани основним прописом – Законом о судијама, па следствено томе, УСТ указује на потребу да се и ова питања регулишу свеобухватно и на једном месту, односно у наведеном закону, јер нема разлога нити смисла да се на носиоце правосудних функција, као изабраних лица, примењује један колективни уговор, чија је сврха да ближе уреди међусобне односе страна уговорница, односно управо учесника овога уговора, а не и судија, те других носилаца правосудних функција (јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца), који такође нису учествовали у закључењу, нити предлагању истог. У погледу наведеног, УСТ упућује и на анализу регулативе земаља у региону и шире, која ће потврдити да су сва ова питања регулисана посебним законима, а посебан куриозитет је регулатива Републике Српске у Босни и Херцеговини, која питање материјалног положаја судија и јавних тужилаца регулише Законом о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској¹⁵, а који у члану 8. став 1. прописује да судије и тужиоци имају право на накнаду плате у пуном износу за време коришћења годишњег одмора у трајању од 30 дана.

Уредба о накнадама и другим примањима изабраних и постављених лица у државним органима¹⁶ регулише услове под којима изабрана лица, као и постављена лица чија радна места

¹⁴ "Сл. гласник РС", бр. 48/91, 66/91, 44/98 - др. закон*, 49/99 - др. закон**, 34/2001 - др. закон*** и 39/2002, 49/2005 – одлука УСРС, 79/2005 – др. закон, 81/2005 – испр. др. закона и 83/2005 – испр. др. закона

¹⁵ „Сл. гласник Републике Српске“, бр. 66/18 од 24.07.2018. године

¹⁶ „Сл. гласник РС“, број 44/08

нису положај у државним органима остварују право на накнаду трошкова који настају у вези са њиховим радом у државном органу и друга примања, начину остваривања права и висина накнада трошкова и др. примања. Чланом 5. наведене уредбе прописано је да изабрана и постављена лица у државним органима остварују право на додатак на плату за време проведено у радном односу (минули рад), прековремени рад, рад на дан празника који није радни дан, рад ноћу – сходно применом одредабама опшних прописа о раду. С тим у вези, неспорно је да Влада може уредбом регулисати накнаде и друга примања запослених у државним органима и изабраних, односно постављених лица, али се основано поставља питање зашто то није регулисано Законом о судијама, када је већ овај закон као посебан и донет управо са циљем да посебно регулише, између осталог, радноправни и материјални положај судија, а ово код чињенице да су наведеним Законом одредбама од члана 37. до члана 42. већ регулисана питања основне плате, платне групе и којефицијенти, те елементи за увећање основне плате.

Одредбом члана 114. став 1. Закона о раду утврђено је право запосленог на накнаду зараде у висини просечне зараде у предходних 12 месеци, у складу са општим актом и уговором о раду, за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан, годишњег одмора, плаћеног одсуства и одсуства због војне вежбе или одазивање на позив државног органа, те дакле у свим наведеним случајевима, основица за обрачун накнаде зараде је просечна зарада у предходних 12 месеци. Дакле, до измена и допуна Закона о раду, закључно са 28. јулом 2014. године, накнада зараде из чланова 114 – 117. Закона о раду обрачунавала се на основу просечне зараде у предходна 3 месеца, а од 29. јула 2014. године, висина накнаде зараде обрачунава се на основу просечне зараде у предходних 12 месеци, и то тако што у обрачун накнаде улазе само примања која имају карактер зараде, при чему се према тумачењу Министарства, исплаћена накнада зарада за време плаћеног одсуства, боловања, годишњег одмора и др., не сврстава у ту категорију и не улази у основ за обрачун накнаде зараде, иако на то не упућује одредба члана 105. став 3. Закона о раду.

Полазећи од принципа независности и самосталности судова и судија, Удружење судија и тужилаца Србије сматра нужним да се ово питање дугорочно и свеобухватно реши изменама и допунама Закона о судијама, јер наведена претпоставка независности мора бити садржана и уређена управо овим законом, и то на начин како је то уређено код предње наведених категорија запослених (државни службеници и намештеници, полицијски службеници и народни посланици) и уз инплементацију ратификоване Конвенције о плаћеном годишњем одмору број 132, којом је регулисано да свако лице које користи одмор предвиђен овом конвенцијом прима, за време целог одмора, најмање своју нормалну плату (принцип „као да је радио“), јер управо тумачењем овог међународног акта у наведеном делу, произилази да се у случају узимања просека као мерило, у обрачун накнаде има урачунати и одговарајућа новчану вредност сваког дела примања у природи која не представља стално давање, без обзира на то да ли је дотично лице на одмору или не, што свакако не може бити ниже од накнаде која се обрачунава по наведеном принципу. С тим у вези, радна група које је ангажована за израду радне верзије Закона о изменама и допунама Закона о судијама, у светлу предложених амандмана који се тичу питања независности судова и судија, мора имати у виду и ово актуелно питање, те постојеће нормативно стање, за које постоји несумњива потреба да коначно буде свеобухватно уређено, чиме би се уклонио системски пропуст уређења овог питања.

Иначе, непосредна примена одредбе члана 114. став 1. Закона о раду и на судије, као изабрана лица, услед нерегулисаног питања накнада у Закону о судијама, повлачи за собом да исти у време коришћења годишњег одмора, за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан, плаћеног одсуства и одсуства због војне вежбе или одазивање на позив државног органа, те дакле у свим наведеним случајевима, примају знатно нижу накнаду него што би то био

случај да је посебним законом ово питање решено по принципу „као да је радио“, а како је то регулисано у Закону о платама државних службеника и намештеника, Закона о полицији, или Закона о примањима народних посланика у народној скупштини Републике Србије, дакле за све те категорије које обављају послове у функцији вршења државне власти, а која досеже у просеку и до 15.000,00 динара мање, при чему су на губитку највише судије које суде у грађанској материји (парнице, радне спорове, породичне спорове и извршења), а које немају дежурства у свом раду, нити прековременог рада. Ово нарочито и код околности последњег повећања плата у јавном сектору, који је на снази од 01. јануара 2019. године, јер се приликом обрачуна накнаде по мерилима просека од 12 месеци, то свакако да се узима у обзир висина примања и из периода пре повећања, па отуд ће судије највише осећати овај недостатак пошто буду добијале накнаду плате после дужег коришћења годишњег одмора током предстојећег лета, док ће њихови сарадници у суду, референти, дактилографи и записничари добијати најмање пуну плату, која се обрачунава и исплаћује у истом износу као да су радили (члан 32. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника).

Следствено наведеном, те имајући у виду нарочиту природу посла кога обављају судије у Републици Србији и која је такође у функцији вршења државне власти – судске власти, по посебном поступку и на посебан начин, УСТ поново подсећа на одредбу члана 21. Устава којом је прописана забрана дискриминације, непосредне или посредне, по било ком основу, као и на одредбу члана 16. Закона о забрани дискриминације којом је нормирано да је забрањена дискриминација у области рада, а да заштиту од дискриминације између осталих ужива и лице које обавља јавну функцију, као и свако друго лице које по било ком основу учествује у раду.

Нарочито се указује Радној групи и на различито поступање у погледу примене наведених прописа приликом обрачуна накнада зарада за време коришћења годишњег одмора и одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан, јер се у време писања овог предлога, у појединим судовима као основица за обрачун ових накнада узима просечна зарада у претходних 12 месеци, а како је то прописано чланом 114. важећег Закона о раду (након измена и допуна које се примењују од 29.07.2014. године) и које по аутоматизму обрачунавају радници рачуноводства ових судова уз помоћ посебног програма за обрачун личног дохотка (САВЕТНИК ЛД), добијеног од Завода за унапређење пословања, у другим је тај просек у претходна 3 месеца (према истој одредби пре измена и допуна од 2014.године), док у појединим судовима се обрачун врши као код државних службеника и намештеника, односно накнада се обрачунава и исплаћује у истом износу као да је радио. Поред тога, различито се поступа и приликом обрачуна накнада тамо где се узима просек као мерило, јер се у неким судовим накнада за одсуство са посла (годишњи одмор, нерадни дани) из претходног периода (12 или 3 месеца) узима у обзир приликом обрачуна, док у другим, она нема карактер зараде и не улази у обрачун просечне зараде, што додатно умањује примања судија у време коришћења годишњег одмора и одсуства због празника који су нерадни дани.

С тим у вези, а у светлу предложеног, УСТ указује радном телу и на ову својеврсну аномалију, која је производ различитих тумачења, а тиче се дакле начина обрачунавања накнаде зараде за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан, годишњег одмора и плаћеног одсуства. Наиме, примања која јесу зарада, односно имају карактер зараде су исплаћена основна зарада по сату, део зараде по основу радног учинка (стимулације и др.), увећања зарада исплаћених у претходних 12 месеци по основу рада на дан празника, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, „минулог рада“ и других увећања прописаних општим актом послодавца, зарада по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.), друга примања која имају карактер зараде (топли оброк, регрес, теренски

додатак, додатак за одвојени живот), те остала давања запосленима које имају карактер зараде, с тим да према тумачењу Министарства рада, запошљавање и социјалне политике, основица за обрачун накнаде зараде – зарада, исплаћене накнаде зарада (за време плаћеног одсуства, боловања, годишњег одмора и др.) не улазе у основ за обрачун накнаде зараде, већ само исплаћене зараде.

Међутим, одредбом члана 105. Закона о раду јасно је прописано да се зарада на коју запослени има право у складу са чланом 104. истог Закона састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.) и других примања по основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду, затим да се под зарадом сматра и зарада која садржи порез и доприносе који се плаћају из зараде, те сва остала примања из радног односа, осим примања из члана 14., 42. став 3. тачка 4) и 5), члана 118. тачка 1 – 4), члана 119, члана 120. тачка 1) и члана 158. овог Закона¹⁷, а која немају карактер зараде, што значи да сва остала примања имају карактер зараде, међу којима су према наведеном тумачењу и накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, теренски додатак, додатак за одвојени живот, те давања запосленима у новцу или у роби за празнике. Међутим, полазећи од таксативно набројаних примања запослених, управо се из одредбе члана 105. став 3. Закона о раду закључује да карактер зараде има и накнада зараде у случају коришћења годишњег одмора и одсуства на дан државног и верског празника који је нерадан дан, будући да ова примања запослених нису обухваћена негативном енумерацијом која се наводи и набраја у наведеном ставу, па следствено томе, наведено тумачење да ове накнаде немају карактер зараде није правилно и за последицу има погрешан обрачун ових накнада и чини да носиоци правосудних функција, на које се примењује Закон о раду, иако исти не спадају у круг запослених већ изабраних лица, а услед недостатка одредби у посебним законима, буду поред напред наведеног умањења услед примена правила просека 12 месеци, ускраћени и од примања која би им правилним тумачењем наведене одредбе Закона, свакако припала.

Зато, УСТ предлаже Радној групи за израду радне верзије Закона о изменама и допунама Закона о судијама, да у наредном периоду појача напоре у изналажењу најбољег решења и кроз измене и допуне Закона о судијама уклони пропусте и недостатке на које је указало ово струковно удружење, а како би се ишло у сусрет прокламованим циљевима унапређења независности судова и судија, кроз јачање материјалне самосталности судија, непристрасности и квалитета правде.

С тим у вези, УСТ поново указује Радној групи на потребу дугорочног и свеобухватног уређења материје која регулише положај судија, без остављања простора за различита тумачења, па с тога предлаже да се у Закону о судијама, у глави другој, а у делу који регулише материјални положај судије, после члана 37. или члана 42., дода члан 37а или 42а следеће садржине:

---

¹⁷ ... исплате по основу учешћа запосленог у добити у пословној години, накнаде трошкова за коришћење и употребу средстава за рад запосленог који је засновао радни однос за обављање послова ван просторија послодавца, накнаде других трошкова рада запосленог који је засновао радни однос за обављање послова ван просторија послодавца, накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у земљи и иностранству, накнаде трошкова смештаја и исхране за рад и боравак на терену, ако послодавац није запосленом обезбедио смештај и исхрану без накнаде, те примања попут отпремине при одласку у пензију, накнаде трошкова погребних услуга у случају смрти члана уже породице, а члановима уже породице у случају смрти запосленог, накнаде штете због повреде на раду или професионалног обољења, поклона деци запосленог до 15 година живота за Божић и Нову годину, премије за додатно пензијско осигурање, затим јубиларне награде и солидарне помоћи, те отпремине запосленом који је проглашен технолошким вишком

„Судија има право на накнаду плате у случају коришћења годишњег одмора, плаћеног одсуства, одсуствовања с рада на дан државног и верског празника који није радни дан, те у случају одазивања на позив војних и других државних органа, а која се обрачунава и исплаћује у висини плате“.

По мишењу УСТ, на исти начин треба регулисати и остала питања од значаја за радноправни и материјални положај судија, попут права и наведених накнада које су сада регулисане Посебним колективним уговором за државне органе, а како се исти сходно одредби члана 2. став 3. тренутно примењује и на судије, као изабрана лица, то се онда намеће и као брзо решење актуелног проблема накнада кроз закључење Анекаса ПКУ, на основу којег ће се и на судије сходно применити одредба члана 32. овог уговора, којом је прописано да док користи годишњи одмор и плаћено одсуство које му је одобрено према закону, ако није радио на дан празника који није радни дан или ако се одазвао на војну вежбу или на позив државног органа, запослени има право на накнаду плате која се обрачунава и исплаћује у истом износу као да је радио.

Израда предлога:

Члан УО УСТ

Дарко Прстић, судија Основног суда у Неготину